

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., v právní věci žalobce **P. K.**, zastoupeného Ing. M. H., daňovým poradcem, se sídlem v D. Ú., S. 96, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem v Brně, Masarykova 427/31, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 15. 5. 2012, č. j. 9489/11-1101-801766, ve věci daně z příjmů fyzických osob,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 15. 5. 2012, č. j. 9489/11-1101-801766, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8.808 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Ing. M. H., daňového poradce, se sídlem v D. Ú., S. 96.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 13. 7. 2012 se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě [jehož působnost přešla s účinností od 1. 1. 2013 podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, v platném

znění na Odvolací finanční ředitelství, s nímž je nadále jednáno jako s žalovaným dle § 69 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.)] ze dne 15. 5. 2012, č. j. 9489/11-1101-801766, jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobce a potvrzeno napadené rozhodnutí Finančního úřadu v Olomouci (dále jen „správce daně“) ze dne 18. 10. 2011, č. j. 359914/11/379916806446, platební výměr, kterým byla žalobci vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 ve výši 3.765 Kč a základ daně ve výši 213.212 Kč.

Žalobce namítá, že správce daně postupoval nesprávně, když neuznal žalobci ve zdaňovacím období 2010 jako odčitatelnou položku od základu daně odpočet úroků z hypotéčního úvěru ve výši 31.560 Kč s argumentací, že nemovitost, která je předmětem daného hypotéčního úvěru, není řešením bytové potřeby podle ustanovení § 15 odst. 3 písm. c) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, (dále jen „zákon o daních z příjmů“) s odůvodněním, že se jedná o objekt lesního hospodářství. Žalobce s tímto názorem nesouhlasí, naopak se domnívá, že jeho nemovitost tuto podmínku splňuje, což jednoznačně vyplývá ze znaleckého posudku, který žalobce správci daně přeložil. Současně žalobce správci daně předložil i potvrzení obecního úřadu o tom, že předmětná nemovitost je žalobcem používána k trvalému bydlení.

Žalobce dále uvedl, že byl na svých právech zkrácen žalovaným tím, že tento znovu nevyhodnotil předložené důkazní materiály, pouze uvedl, že v odvolacím řízení nebyly předloženy nové důkazní prostředky, a tudíž souhlasí se závěry správce daně.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné. K námitkám žalobce uvedl, že postup správce daně v průběhu daňového řízení byl správný. Při hodnocení předmětné budovy vycházel z výpisu z katastru nemovitostí, z něhož vyplývá, že předmětná budova je v katastru nemovitostí vedena jako objekt se způsobem využití lesní hospodářství, nelze ji tak považovat za bytovou potřebu ve smyslu ustanovení § 15 odst. 3 písm. c) zákona o daních z příjmů. Žalovaný má za to, že z ustanovení § 1 odst. 3 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, vyplývá povinnost žalovaného řídit se údaji v něm uvedenými. Pokud by správce daně nepřijal výpis z katastru nemovitostí tak, jak byl předložen, zasáhl by do pravomoci katastrálního úřadu, který jako jediný správní orgán má pravomoc rozhodovat o zápisech do katastru nemovitostí.

Co se týče druhé námitky žalobce, k této žalovaný uvádí, že postupoval v souladu s ustanovením § 114 odst. 2 daňového řádu. Žalobce nijak na jeho právech nezkrátil, neboť jeho odvolací námitky vyhodnotil jako nedůvodné, když zjistil, že se jedná o stejné námitky, jež žalobce uplatnil již v průběhu dokazovacího řízení, k odvolání nebyly doložené žádné nové důkazní prostředky.

Krajský soud o věci rozhodoval rozsudkem ze dne 31. 7. 2014, č. j. 22 Af 83/2012-22, ten však byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2015, č. j. 9 Afs 254/2014-30, www.nssoud.cz, a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud proto znovu přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a opět dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 27. 6. 2011 žalobce podal přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010, v němž vypočetl dílčí základ daně v částce 213.212 Kč, od této částky odečetl mj. částku 31.560 Kč představující úrok z poskytnutého hypotečního úvěru. Základ daně činil 159.100 Kč. Ze smlouvy o poskytnutí hypotečního úvěru, uzavřené dne 7. 4. 2010 mezi ČSOB, a. s., na straně jedné a žalobcem a jeho manželkou na straně druhé, bylo zjištěno, že žalobci a jeho manželce byl poskytnut úvěr ve výši 1.500.000 Kč s tím, že část úvěru ve výši 300.000 Kč bude použito neúčelově a část úvěru ve výši 1.200.000 Kč bude použita pro nákup nemovitosti. Touto nemovitostí je budova č. p. X na pozemku stavební parcely č. X, vše v části obce V., pozemek stavební parcely číslo X, pozemek pozemkové parcely číslo X, pozemek pozemkové parcely číslo X, obec K., katastrální území V. Z výpisu z katastru nemovitostí bylo zjištěno, že jako způsob využití budovy č. p. X v části obce V., k. ú. V., je uvedeno: „objekt lesního hospodářství“. Správce daně po podání daňového přiznání vyzval dne 20. 7. 2011 žalobce k odstranění pochybností o správnosti daňového přiznání spočívající v oprávněnosti uplatnění odčitatelné položky od základu daně v souladu s ustanovením § 15 odst. 3 a 4 zákona o daních z příjmů. Správce daně žalobce vyzval, nechť prokáže, že předmětný objekt je objektem sloužícím k trvalému bydlení, že nejde o objekt využívaný k rekreaci, a že žalobce tento objekt v roce 2010 skutečně k trvalému bydlení využíval. Správce daně tuto výzvu odůvodnil tak, že: *Protože výše uvedený objekt v okrese Š. není zapsán v katastru nemovitostí jako rodinný nebo bytový dům, ale jako objekt lesního hospodářství a navíc se nachází mimo obec, má správce daně pochybnosti o jeho využívání k trvalému bydlení a o naplnění podmínek uvedených v § 15 odst. 4 zákona o daních z příjmů.* Žalobce k této výzvě správci daně předložil znalecký posudek č. 2608-61-2008 ze dne 26. 9. 2008 o ceně nemovitosti lesního hospodářství, hájovny v K.-V. č. p. X s vedlejšími stavbami, příslušenstvím a pozemky p. č. X k. ú. V., kraj Olomoucký, zpracovaný pro Lesy ČR, v němž je uvedeno, že se jedná o rodinný dům - hájovnu, zařazení pro potřeby ocenění: rodinný dům, rekreační chalupa nebo domek, sestávající se z jednoho nadzemního podlaží, dispoziční uspořádání: předsíň, kuchyň, tři pokoje, komora, koupelna se sprchovým kotlem, WC, ve střešním prostoru je hůra. Dále žalobce předložil potvrzení Obecního úřadu K., Ú., ze dne 25. 8. 2011, o tom, že žalobce předmětnou nemovitost obývá trvale od července 2010, ale není zde hlášen k trvalému pobytu.

Správce daně dne 14. 9. 2011 žalobci sdělil, že nedošlo k odstranění pochybností specifikovaných ve výzvě ze dne 20. 7. 2011 s tím, že ve výpisu z katastru nemovitostí list vlastnictví č. X je uveden způsob využití stavby jako objekt lesního hospodářství. Dle zákona o daních z příjmů lze podle správce daně od základu daně podle § 15 odst. 3 odečíst částku, která se rovná zaplaceným úrokům z hypotečního úvěru použitého na financování bytových potřeb. Bytovými potřebami pro účely tohoto zákona se rozumí koupě bytového domu, rodinného domu, včetně rozestavěné stavby těchto domů nebo bytu podle zvláštního právního předpisu. Bytovými potřebami se nerozumí koupě nemovitosti – stavby se způsobem využití lesní hospodářství. Na výše uvedeném nic nemění ani skutečnost, že tato nemovitost mohla být využívána k vlastnímu trvalému bydlení, jak je doloženo potvrzením obecního úřadu. Z těchto důvodů správce daně žalobci neuznal odečet úroků z hypotečního úvěru jako odčitatelnou položku od základu daně, a proto mu oznámil, že bude snížena výše odčitatelných položek z 54.020 Kč na 22.460 Kč. Následně se žalobce opět snažil o odstranění pochybností, a to návrhem na pokračování dokazování ze dne 3. 10. 2011, s tím, že dle jeho názoru správce daně ignoruje literu zákona, neboť zákon o daních z příjmů stanovuje, že pořízená nemovitost musí být charakteru bytového domu, rodinného domu včetně rozestavěné stavby těchto domů

nebo bytu podle zvláštního předpisu. Zvláštním právním předpisem se podle žalobce rozumí vyhláška č. 83/1976 Sb., která stanovuje rodinný dům jako stavbu pro bydlení, v níž je více než polovina podlahové plochy místností a prostoru určena k bydlení. Tuto podmínku předmětná nemovitost dle názoru žalobce splňuje, což žalobce doložil znaleckým posudkem. Zákon o katastru nemovitostí nemá podle žalobce souvislost se zákonem o daních z příjmů ani definicí rodinného domu z pohledu daňových zákonů, a proto požádal o posouzení již předložených důkazních prostředků. Správce daně sepsal dne 17. 10. 2011 úřední záznam o průběhu postupu k odstranění pochybností s tím, že k jejich odstranění stále nedošlo, když zopakoval svoji předchozí argumentaci a doplnil, že žalobce dle předložených dokumentů koupil nemovitost – objekt lesního hospodářství a nejednalo se tudíž o bytovou potřebu specifikovanou v ustanovení § 15 odst. 3 zákona o daních z příjmů. Z uvedeného důvodu proto není nutné prokazovat trvalé bydlení v této nemovitosti, protože to nic nemění na skutečnosti, že se nejedná o bytovou potřebu dle zákona o daních z příjmů. K vyhlášce č. 83/1976 Sb., správce daně uvedl, že byla v r. 1998 zrušena. Správce daně dále uvedl, že nezpochybňuje, že se v objektu hájovny bydlet dá, není to však objekt pro bydlení ve smyslu zákona o daních z příjmů.

Dne 18. 10. 2011 vydal správce daně platební výměr, kterým žalobci vyměřil daň ve výši 3.765 Kč. Proti tomuto platebnímu výměru se žalobce dne 16. 11. 2011 odvolal. Odvolání žalobce se obsahově shoduje s jeho návrhem ze dne 3. 10. 2011. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný dne 16. 5. 2012 tak, jak je výše uvedeno. Svě rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že postup správce daně byl správný, neboť žalobce byl vyzván k prokázání oprávněnosti uplatnění odčitatelné položky od základu daně dle ustanovení § 15 odst. 3 písm. c) a odst. 4 zákona o daních z příjmů. Na tuto výzvu žalobce doložil znalecký posudek a potvrzení obecního úřadu K., což však bylo správcem daně vyhodnoceno tak, že předloženými důkazy nedošlo k odstranění pochybností, neboť žalobce objekt koupil jako objekt lesního hospodářství, tento nelze považovat za bytovou potřebu ve smyslu ustanovení § 15 odst. 3 písm. c) zákona o daních z příjmů. Žalovaný dále uvedl, že další podmínku vyplývající z ustanovení § 15 odst. 4 zákona o daních z příjmů – prokazování vlastního trvalého bydlení v daném případě není nutné prokazovat, neboť nebyla prokázána základní podmínka. Odvolací námitky žalobce jsou totožné s námitkami, jež žalobce uplatnil již v průběhu dokazovacího řízení, a žalobce nedoložil žádné nové důkazní prostředky. Žalovaný vyhodnotil tyto námitky shodně se správcem daně jako nedůvodné, neboť žalobce oprávněnost uplatnění nezdánitelné části základu daně na řádku 47 daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 ve smyslu ustanovení § 15 odst. 3 zákona o daních z příjmů neprokázal.

Podle ustanovení § 15 odst. 3 písm. c) zákona o daních z příjmů, ve znění účinném do 31. 12. 2013, od základu daně se odečte částka, která se rovná úrokům zaplaceným ve zdaňovacím období z úvěru ze stavebního spoření, úrokům z hypotečního úvěru poskytnutého bankou nebo pobočkou zahraniční banky anebo zahraniční bankou, sníženým o státní příspěvek poskytnutý podle zvláštních právních předpisů, jakož i úvěru poskytnutého stavební spořitelnou, bankou nebo pobočkou zahraniční banky v souvislosti s úvěrem ze stavebního spoření nebo s hypotečním úvěrem, a použitým na financování bytových potřeb, pokud se nejedná o bytovou výstavbu, údržbu ani o změnu stavby bytového domu nebo bytu ve vlastnictví podle zvláštního právního předpisu prováděnou v rámci podnikatelské a jiné samostatné výdělečné činnosti nebo pro účely pronájmu. Bytovými potřebami pro účely tohoto zákona se rozumí koupě bytového domu,

rodinného domu včetně rozestavěné stavby těchto domů nebo bytu, nebo bytu podle zvláštního právního předpisu.

Krajský soud na úvod opět zdůrazňuje svůj názor, že splnění podmínky použití hypotečního úvěru na financování bytových potřeb, pro možnost odčitatelnosti ze základu daně částky rovnající se úrokům z hypotečního úvěru zaplacených ve zdaňovacím období, nelze posuzovat jen a pouze podle způsobu využití uvedeného o stavbě v katastru nemovitostí, jak v posuzované věci učinily daňové orgány. S touto argumentací obecně vyslovil souhlas i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí, jímž bylo původní rozhodnutí zdejšího soudu zrušeno (viz bod [16]). Krajský soud ve světle tohoto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dále koriguje svůj názor týkající se posouzení podmínky bytové potřeby, který vyslovil v předchozím svém rozhodnutí, a zabýval se pouze tím, zda žalobce předloženými listinami prokázal svůj nárok či nikoliv (viz bod [17] rozhodnutí NSS).

Krajský soud však musí konstatovat, že správce daně ani žalovaný se ve svém rozhodnutí nikterak nevypořádali s tím, proč znalecký posudek a potvrzení obce o trvalém bydlení žalobce, které žalobce předložil, jsou nedostatečné, a to navíc za situace, kdy jediná výzva správce daně k odstranění pochybností ze dne 20. 7. 2011 zněla tak, že má žalobce prokázat, že předmětný objekt je objektem sloužícím k trvalému bydlení, že nejde o objekt využívaný k rekreaci, a že žalobce tento objekt v roce 2010 skutečně k trvalému bydlení využíval.

Touto výzvou tedy správce daně požadoval po žalobci prokázání fakticity užívání předmětné budovy a k této výzvě žalobce předložil znalecký posudek a potvrzení Obecního úřadu K. o trvalém bydlení. Následně správce daně žalobci nesdělil, z jakého důvodu těmito důkazy nebyla odstraněna pochybnost, jež byla obsahem výzvy ze dne 20. 7. 2011, naopak se daňové orgány po žalobcově reakci na uvedenou výzvu omezily na argumentaci, že objekt byl dle katastru nemovitostí zakoupen jako objekt lesního hospodářství, tudíž nesplňuje podmínku bytové potřeby bez ohledu na to, zda v něm žalobce skutečně bydlí či nikoli.

Vzhledem ke skutečnosti, že správce daně ani žalovaný se s důkazy předloženými žalobcem na základě výzvy správce daně řádně nevypořádali a žádnou jinou výzvu k odstranění pochybností žalobci správce daně ani žalovaný nezaslali, je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné a soud jej podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalovaný by se měl v novém řízení vypořádat zejména s tím, proč za situace, kdy v daném případě nelze vycházet toliko z údaje uvedeného v katastru nemovitostí, není znalecký posudek, z něhož vyplývá, že předmětná budova je posuzována jako rodinný dům, a potvrzení Obecního úřadu K. o tom, že žalobce objekt trvale obývá, dostatečným důkazem pro prokázání oprávněnosti uplatnění nezdanitelné částky základu daně ve smyslu ustanovení § 15 odst. 3 písm. c) zákona o daních z příjmů. Pokud tak dosud neučinili, znemožnili fakticky žalobci jakkoli na jejich závěry v daňovém řízení reagovat, příp. důkazní návrhy doplnit.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a)	zaplacený soudní poplatek		3.000 Kč
b)	náklady právního zastoupení advokátem		
α)	odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 2.100 Kč bez DPH / úkon při těchto úkonech právní služby poskytnutých do 31. 12. 2012	§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění do r. 2012	4.200 Kč
1)	příprava a převzetí věci		
2)	sepis žaloby		
β)	paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč bez DPH / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. α)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	600 Kč
γ)	DPH 21% z částek uvedených pod písm.α) – β)	§ 57 odst. 2 s.ř.s.	1.008 Kč
Celkem			8.808 Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **nej**sou přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu nebo uplatňuje-li stěžovatel stížní body, které napadají závěry o otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku dosud nevyjadřoval - v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

V Ostravě dne 22. října 2015

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu